

...

Az ítélet a 2. Mf. 31.036/2025/9. ssz-ú kijavító végzéssel kijavítva.

Budapest, 2025. október 10.

dr. Orosz Andrea

tanácselnök

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.036/2025/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a Hajdú Ügyvédi Iroda (Cím5, ügyintéző: dr. Horváth Zoltán ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének a jogkövetkezményei tárgyában indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 33.M.70.273/2024/15. sorszámú ítélete ellen az alperes által 16. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja. Az alperes elsőfokú perköltségét 390.000 (háromszázkilencvenezer) forint + áfa összegre felemeli, továbbá a felperest kötelezi az alperes javára 250.000 (kétszázötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltség megfizetésére. A másodfokú bíróság a felperes részére az első- és másodfokú perköltség megfizetésére tizenkét havi részletfizetést engedélyez azzal, hogy egy havi részlet összege 53.330 (ötvenháromezer-háromszázharminc) forint. Az első részlet 2025. július 10-én, az azt követő részletek minden hónap 10. napjáig esedékesek. Bármely részlet megfizetésének elmulasztása esetén az egész hátralékos tartozás esedékessé válik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2025. január 7-én meghozott, 33.M.70.273/2024/15. számú ítéletével 1.500.000 forint elmaradt jövedelem megfizetésére kötelezte az alperest, továbbá a felperest kötelezte az alperes javára 296.400 forint + áfa perköltség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 2022. augusztus 18-tól állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel, gondozó munkakörben, a helyiségnévi idősoththonban. A 2022. augusztus 18-án kelt munkaköri leírás szerint, egyebek között feladata volt az alperesi szabályzatok betartása, megismerése, az utasítások és az adminisztrációs kötelezettségek teljesítése. A gondozott személyek ellátását korszerűen, szakszerűen, az elvárható legmagasabb szakmai színvonalon volt köteles teljesíteni. Folyamatosan figyelemmel kellett kísérnie az intézményben lakók egészségi állapotát és annak változásait, az észrevételeit jelezni kellett az osztályvezető, az ápoló vagy az orvos részére. A felperes kötelessége volt, hogy figyelembe vegye a gondozási csoportjába tartozók szükségleteit, kéréseit, az ehhez kapcsolódó intézkedéseket haladéktalanul megtegye, ennek részeként gondoskodjon a fekvőbetegek rendszeres folyadékbeviteléről. Fel kellett ismernie a kialakult, vagy kialakulóban lévő vészhelyzeteket, krízishelyzeteket és intézkedni, illetve értesíteni a feletteseket, különösen az életjelenségekkel, életfolyamatokkal kapcsolatos rendellenességek esetén.

[3] A felperes éjszakai műszakban dolgozott, a demens osztályon név 1 bentlakóval kapcsolatban a következő bejegyzéseket tette. 2023. november 21-én „Éjszaka többször felébred, felül, és a fal felé fordulva beszélget (szereli a falat), itatva”. 2023. november 25-én „Panaszmentes”. 2023. november 27-én és 28-án „Panaszmentes, hurutosan köhög”. Ugyanezen éjszakai műszakokban a felperes név 1 beteglapján; november 20-án 100 ml, 21-én 150 ml, 25-én 200 ml, 27-én 150 ml, 28-án 200 ml folyadékbevitelt tüntetett fel.

[4] 2023. december 5-én a nappalos nővérek 8:40 óra körül azt jelezték az intézményvezető részére, hogy név 1 nagyon nehezen veszi a levegőt és hörög. A mentőszolgálat értesítését követően a gondozottat kórházba szállították. A pre-hospitalis és hospitalis vizsgálatok eredményeképpen az állapotromlása hátterében a nem megfelelő gondozási tevékenység állt. A beteg 2023. december 7-én a kórházi ápolás ellenére elhunyt, ezzel kapcsolatban az alperes belső vizsgálatot kezdeményezett.

[5] A 2023. december 7-i belső ellenőrzési jegyzőkönyvben tanú2 intézményvezető az előbbi előzményekre utalva azt rögzítette, hogy a beteg kiszáradás és ún. cachexiás állapotban (súlyos, kóros testsúlyvesztés) volt az elszállításakor. Mindez nem hirtelen fellépő rosszullét miatt történt, hanem a megelőző két hétben az intézetben foglalkoztatott nővérek részéről az alapszükségleteknek nem megfelelő gondozás következtében.

[6] Mindezek alapján az alperes a 2023. december 10. napján kelt azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. Az indokolásban a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség súlyos gondatlansággal, jelentős mértékben történt megszegésére hivatkozott, mivel a felperes a munkaköréhez kapcsolódó alapvető és lényeges kötelezettségeit, vagyis a szakmai szabályoknak megfelelő gondozási munkát, és az ellátottak egészségi állapotához igazodó gondozási, ápolási feladatokat nem megfelelően látta el.

[7] Az azonnali hatályú felmondás tartalmazta név 1 kórházba szállításának körülményeit és azt, hogy a diagnosztikai vizsgálatok szerint a beteg állapotromlása hátterében a nem megfelelő gondozási tevékenység állt, mivel kiszáradással és cachexiás állapotban szállították kórházba és ennek következményeként hunyt el 2023. december 7-én. Mindez nem hirtelen fellépő rosszullét következménye volt, hanem a beteg halálát megelőző két hétben a nem megfelelő gondozás eredménye. Az alperes a belső ellenőrzésre hivatkozva azt állapította meg, hogy a 2023. december 7-ét megelőző két hétben a felperes több alkalommal volt beosztásban név 1 mellett és kötelezettsége volt a gondozása. Azonban a füzetbe tett bejegyzésekből következően az alapgondozási feladatait nem megfelelően végezte, ezért nem észlelte az állapotváltozást. Amennyiben pedig észlelte azt, akkor azért mulasztott, mert nem értesítette az orvost, illetve az intézményvezetőt, továbbá nem az állapotváltozásnak és a gondozási szükségleteknek megfelelő módon látta el a gondozottat, illetve mindezeket nem adminisztrálta.

[8] Az elsőfokú bíróság az előbbi tényállás alapján vizsgálta a felperes keresetét, ami a munkaviszony jogellenes megszüntetésének a jogkövetkezményeként 1.500.000 forint, azaz háromhavi személyi alapbérnek megfelelő kártérítés megfizetésére irányult. A felperes az egyéb kereseti kérelmétől (4.684.800 forint kártérítés) a perfelvételi szakban elállt. Az elsőfokú bíróság a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 52. § (1) bekezdés c) pontja, 64. § (1) bekezdés c) pontja és (2) bekezdése, 78. § (1) bekezdése, a személyes gondoskodást nyújtó szociális intézmények szakmai feladatairól és működésük feltételeiről szóló 1/200. (I. 7.) SzCsM rendelet (a továbbiakban: SzCsM rendelet) 45. § (4) bekezdése és 50. §-a alapján alaposnak találta a felperes keresetét.

[9] Kifejtette, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése értelmében az alperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy a felperes az alapgondozási feladatait nem, vagy nem megfelelően látta el. Az azonban orvosszakértői kérdésnek minősült, hogy az elhunyt halála okozati összefüggésben volt-e a felperes gondozási tevékenységével, vagy annak elmulasztásával. Az alperes azonban a bíróság felhívása ellenére nem indítványozta igazságügyi orvosszakértő kirendelését a felperesi gondozói tevékenység értékelésére. A lefolytatott bizonyítás adatai alapján – ennek hiányában - nem lehetett bizonyossággal állást foglalni a felperesi mulasztások kérdésében.

[10] Orvosszakértői bizonyítás hiányában azt sem lehetett megállapítani, hogy név 1 állapotváltozását kellett-e észlelnie a felperesnek, és mennyiben volt megfelelő a gondozási tevékenysége. E körben az elsőfokú bíróság azt is figyelembe vette, hogy a felperes 2023. november 28-án végzett munkát utolsó alkalommal az elhunytánál, akihez hét nappal később, 2023. december 5-én hívták ki a mentőt.

[11] Az elsőfokú bíróság nem találta releváns bizonyítéknak tanú2 tanúvallomását, aki a perbeli időszakban az intézmény vezetője volt. A tanú mentő-szakápolói végzettséggel rendelkezett, azonban a vallomása nem igazolta, hogy a felperes az itatással kapcsolatos gondozási feladatait elmulasztotta. A tanú azt adta elő, hogy amennyiben az ápoló átaludta az éjszakát, akkor nem volt szakmai hiba, amennyiben éjjeli műszakban nem került sor az itatására. Ilyen esetben a 1,5-2 dl folyadék elfogadhatónak minősült. A tanú arra a kérdésre, hogy mennyi lett volna a konkrét esetben a megfelelő folyadékbevitel, úgy nyilatkozott, hogy azt nem lehet meghatározni, a nyelv és száj szárazságától függ. A tanú alaptalanul róttá a felperes terhére, hogy nem észlelte a beteg lesóványodott állapotát. Éjszakai műszakban kizárólag az itatás volt az ápolók feladata, az állapotváltozás észlelhetőségéről pedig indítvány esetén a szakértő tudott volna nyilatkozni. Erre utalt tanú1 is a tanúvallomásában. Az intézményvezető vallomása szerint állapotváltozás esetén nappali műszakban az intézményvezetőt, éjszakai műszakban pedig a mentőszolgálatot kellett értesíteni. A felperes a perbeli időszakban kizárólag éjszakai műszakban dolgozott. Ezért alaptalanul rótták a terhére, hogy az állapotváltozásról nem értesítette az intézmény orvosát, illetve vezetőjét. A tanúvallomások alapján az is megállapítható volt, hogy az intézményben volt orvos, akinek kötelessége volt körbejárni és ellenőrizni az idősök állapotát.

[12] Az elsőfokú bíróság alaptalannak találta az SzCsM rendeletre történő hivatkozást is, mivel az említett jogszabály a személyes gondoskodást nyújtó szociális intézmények szakmai feladataira, és nem a gondozó munkakört ellátók munkaköri feladataira tartalmaz rendelkezéseket.

[13] A kifejtettek alapján jogellenesnek találta az azonnali hatályú felmondást és az Mt. 82. § (1), (2) bekezdése alapján a kereset szerint rendelkezett az alperes marasztalásáról, az alperes által nem vitatott havi 500.000 forint távolléti díj figyelembevételével.

[14] Az elsőfokú bíróság a Pp. 512. § (2) bekezdése alapján 6.184.800 forintban határozta meg a pertárgyértéket a felperes egyéb kereseti kérelmeire is tekintettel. Megállapította, hogy a felperes 76 %-ban pervesztesnek minősült, mert figyelembe kellett venni, hogy egyes kereseti kérelmeitől elállt. Ezért a nagyobb részben pernyertes alperest megillette az ehhez igazodó perköltség.

Az alperes fellebbezése

[15] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetet elutasító döntés meghozatalát és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

[16] Kifejtette, hogy a pre-hospitalis és hospitalis vizsgálatok szerint, név 1t 2023. december 5-én kiszáradt és erősen lefogyott állapotban szállították kórházba, majd 2023. december 7-én ennek következtében hunyt el. Az alperes emiatt belső ellenőrzést folytatott le annak érdekében, hogy feltárja, kik vettek részt az ellátott gondozásában és mennyiben tettek eleget a munkaköri kötelezettségeiknek. A vizsgálat során értékelték a jelenléti íveket, az átadó-átvevő füzetben rögzített adatokat és a folyadéknaplót. A vizsgált időszakban, vagyis a 2023. december 5-ét megelőző két hétben a felperesen kívül még három másik gondozó vett részt több alkalommal a néhai gondozásában. A belső ellenőrzés eredményeképpen azt is megállapították, hogy a nem megfelelő gondozás hozzájárult ahhoz, hogy név 1 2023. december 5-ére kritikus állapotba került. Ezzel függött össze az érintettek munkaviszonyának a megszüntetése.

[17] Az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből és a bizonyítás adataiból téves következtetésekre jutott, ezért megalapozatlan az érdemi döntése. Tévesen hivatkozott orvosszakértői kompetenciára, mert az alperes nem az elhunyt halála, hanem a nem megfelelő munkavégzés miatt szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Ebből következően nem név 1 halálának körülményeit kellett vizsgálni, hanem azt, hogy az állapotromlása mennyiben függött össze a felperes mulasztásával, nem megfelelő munkavégzésével. Ezt az elsőfokú bíróság tévesen tekintette szakértői kérdésnek, mert a per eldöntéséhez szükséges tények bizonyítottak voltak.

[18] Az azonnali hatályú felmondásban rögzített indokokra az intézmény akkori igazgatója, tanú2 releváns nyilatkozatot tudott tenni, mivel mentőápoló szakképesítéssel rendelkezik. Az ő feladata volt a belső ellenőrzés lefolytatása és döntést hozni a jogkövetkezmény tekintetében. A tanú szakértelemmel rendelkező személy, aki a perbeli eseményeknél jelen volt és le tudta vonni a megfelelő következtetéseket. A perben felmerült egészségüggyel kapcsolatos, egyszerű kérdések megválaszolására nem volt indokolt szakértő igénybevétele.

[19] Az alperes kérte figyelembe venni, hogy az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjára alapított azonnali hatályú felmondás esetén, a több közül, akár egyetlen indok jogszerűsége is megalapozhatja az intézkedést. A felperes vonatkozásában azonban több mulasztás is megállapítható volt. Az alapgondozási feladatokat nem megfelelően látta el, továbbá nem észlelte a gondozott állapotának a változását és ezzel kapcsolatban elmulasztotta az értesítési kötelezettségét. A gondozás nem igazodott az állapotváltozáshoz, a gondozott szükségleteihez és ezek megfelelő adminisztrálása is elmaradt. Az előbbieket tisztázása nem minősült szakkérdésnek.

[20] Az elsőfokú bíróság azt is tévesen rögzítette az ítéletében, hogy az alperes csak a megfelelő itatás hiányának elmaradását róta a felperes terhére. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú eljárás során nyilatkozott és a tanúvallomás is egyértelműen alátámasztotta, hogy mulasztásnak tekintették azt is, a felperes az állapotváltozást sem észlelte, mivel nem lett rögzítve az átadás-átvételi feljegyzések között, hogy a beteg lesoványodott, nem vesz magához ételt. Már önmagában ez is olyan mulasztás, ami az azonnali hatályú felmondást megalapozta. Az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatban ellentmondó megállapításokat tartalmazott.

[21] Nem tartozott szakértői kompetenciába annak tisztázása, hogy a felperesnek észlelnie kellett-e az állapotromlást. Az intézményvezető nyilatkozott a perben, miszerint a nyelv és a száj szárazsága azt mutatja, hogy kóros állapotváltozás, fogyás következett be. Az is ilyen jelnek minősül, ha a korábban járó beteg nem tud kikelni az ágyból, tudatzavara van, nem vesz magához ételt. Ezek egy laikus számára is nyilvánvalóak.

[22] A tanúvallomás mellett a felperes személyes nyilatkozata is alátámasztotta, hogy ő maga is tisztában volt a beteg állapotváltozásával, hiszen észlelte, hogy név 1 ki volt száradva, már sokkal előbb gondok voltak az itatásával és infúziót kellett volna bekötni. A felperes kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a beteg már nem ivott, nem fogadott el semmit, sokkal korábban kórházba kellett volna vinni.

[23] Az alperes kifejtette, hogy lényeges kötelezettségszegés esetén vizsgálendő, hogy a munkavállaló az adott munkaszervezetben milyen helyet töltött be, a munkaköréhez milyen felelősség kapcsolódott (BH2004.203, Mfv.10.456/2010.). Figyelembe kellett venni, hogy az egészségügyben dolgozók esetében, illetve az idősek ápolása során fokozottabb elvárások érvényesülnek az emberi érintkezési normák betartása, az ápolási, gondozási feladatok teljesítése során.

[24] Mindezek alapján egyértelműen megállapítható volt az Mt. 52. § (1) bekezdés d) pontja megsértése, azonban az elsőfokú bíróság ezeket a szempontokat nem vette figyelembe. A felperes elismerő nyilatkozataira tekintettel tévesen jutott arra a következtetésre, hogy jelen perben az állapotváltozás észlelésének a tisztázása szakértői kompetenciába tartozott. A felperes észlelte a betegnél az állapotváltozást, ennek ellenére az átadás-átvételi naplóba „panaszmentes” megjegyzést írt. Az a körülmény, hogy a beteg állapotát más alperesi munkavállalóknak mennyiben kellett észlelni, a jelen per tárgyát nem érinti, mert kizárólag a felperes felelősségéről kellett állást foglalni. A felperes nem vitatta a perben, hogy felismerte az életveszélyes állapotromlást, azonban nem értesítette a mentőszolgálatot, a feletteseit és a következő műszakban dolgozó kollégáit sem, továbbá az adminisztrációs kötelezettségének sem tett eleget. Mindezzel a munkaköri leírásában meghatározott konkrét kötelezettségeit sértette meg. Amennyiben úgy ítélte meg, hogy nincs sürgősségi helyzet, az átadó-átvételi naplóban akkor is dokumentálnia kellett volna a valódi életjelenségeket, az állapotváltozást. Ezt azonban elmulasztotta.

[25] Az elsőfokú bíróság tévesen foglalt állást az SzCsM rendelet szabályozási körét illetően is, mivel az kiterjed a személyes gondoskodást nyújtó szakemberek, a gondozói munkakörök szabályozására is. A rendelet az alperesi intézményre és annak dolgozóira egyaránt vonatkozik. A 6. § (9) bekezdése szerint, a személyes gondoskodást nyújtó intézményben foglalkoztatott személy a feladatait, az intézmény szervezeti és működési rendje és a munkaköri leírás szerint végzi.

[26] Mindezek alapján megállapítható, hogy az azonnali hatályú felmondás jogszerű volt, a felperes több munkaköri kötelezettségét megszegte, amit részben elismert a perben.

A felperes csatlakozó fellebbezése és fellebbezési ellenkérelme

[27] A felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, illetve a perköltség megfizetésére kötelezés mellőzését, vagy a teljesítési határidő eltérő meghatározásával részletfizetés engedélyezését. A részletfizetés indokául arra hivatkozott, hogy egyedülállóként neveli kiskorú gyermekét, továbbá a nagykorú lánya három kiskorú gyermekét is ő gondozza, mivel a gyermek szülője súlyosan beteg. A perköltség egyösszegben történő kifizetése rendkívüli nehézséget okoz számára, a szociális és jövedelmi helyzetére tekintettel.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[28] Az alperes fellebbezése alapos, a felperes csatlakozó fellebbezése részben alapos.

[29] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, azonban téves jogi következtetések alapján nem megalapozottan döntött, ezért a Pp. 369. § (3) bekezdésének c) pontja alkalmazásával, az elsőfokú ítélet megváltoztatása nem volt mellőzhető.

[30] Az alperes a 2023. december 10-én kelt azonnali hatályú felmondás ugyan utal név 1 gondozott 2023. december 7-én bekövetkezett halálára, a megszüntető intézkedést az alperes arra alapította, hogy a 2023. december 5-i vizsgálatok alapján megállapítható volt, a gondozott a kiszáradás és a kóros fogyás, testsúlyvesztés állapotában került kórházba, ami nem hirtelen fellépő rosszullét, hanem legalább két hét nem megfelelő ápolás következménye volt.

[31] Az alperes – az előbbieket figyelembe véve - azért szüntette meg a felperes munkaviszonyát, mert az elhunyt halálát megelőző két héten belül, mások mellett ő is többször végzett ápolási tevékenységet azon az osztályon, ahol a beteg feküdt. Az alperes a

munkaköri kötelezettségek megszegését amiatt állította, mert a felperes nem észlelte az elhunyt állapotváltozását, illetve amennyiben észlelte, nem értesítette az orvost vagy az intézményvezetőt. Nem elégítette ki a tényleges állapotnak megfelelően a beteg szükségleteit, vagyis nem megfelelően ápolta, illetve az állapotváltozást nem adminisztrálta.

[32] Az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja szerint a munkáltató a munkaviszonyt azonnali hatályú felmondással megszüntetheti, ha a másik fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal, jelentős mértékben megszegi. Az Mt. 64. § (2) bekezdése alapján a megszüntető jognyilatkozat indokának a jogszerűségét a nyilatkozattevőnek, vagyis jelen esetben az alperesnek kellett bizonyítani.

[33] A felperes munkaviszonyát, tehát azért szüntették meg, mert név 1 2023. december 5-i kiszáradásos, súlyosan lefogyott állapota a nem megfelelő gondozás következménye volt. Az alperesnek az előbbiekből következően, nem név 1 halálának okait, hanem a felperes munkaköri kötelezettségeinek a megszegését kellett bizonyítani a perben. Az alperes, ezért helytállóan hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a jogvita érdemi elbírálásához az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben, nem volt szükség szakértő kirendelésére. Az a körülmény, hogy a felperes a gondozást (étkeztetést, itatást), az előírt adminisztrációs kötelezettségeit, illetve a súlyos állapotot észlelve az értesítési kötelezettségét teljesítette-e, nem igényelt különleges szakértelmet.

[34] Az Mt. 52. § (1) bekezdésének c) pontja szerint a munkavállaló az általában elvárható szakértelemmel és gondossággal, a munkájára vonatkozó szabályok, előírások, utasítások és szokások szerint köteles a munkáját végezni.

[35] A vele közölt munkaköri leírás alapján a felperes köteles volt az alperesi szabályzatok és utasítások alapján eleget tenni az adminisztrációs, adatszolgáltatási, beszámolási és nyilvántartási kötelezettségének. Az ápoltak gondozása során folyamatosan figyelemmel kellett kísérnie a lakók higiéniás, egészségügyi és pszichés állapotát, annak változásait és az ezzel kapcsolatos észrevételeket jelezni kellett az osztályvezető ápoló és az orvos felé. A felperes munkaköri kötelessége volt továbbá haladéktalanul megtenni a gondozottak egyéni szükségleteihez igazodó megfelelő intézkedéseket. Fekvőbetegek esetén gondoskodni kellett a rendszeres folyadékbevitelről. Ezen kívül fel kellett ismerni a sürgősségi ellátást igénylő eseteket, értesíteni a felettest, vagy a távollétében megszervezni a sürgősségi ellátást. A munkaköri leírás azt is tartalmazta, hogy a felperesnek meg kellett figyelnie és regisztrálnia kellett az életjelenségeket és folyamatokat, rendellenesség esetén pedig, megtenni a szükséges intézkedéseket.

[36] A beteg 2023. november 5-én a kórházba szállításakor erősen lefogyott és kiszáradt állapotban volt, amit a felperes nem vitatott az elsőfokú eljárás során, illetve az alperesi állításokkal egyezően nyilatkozott. A 2024. október 22-i tárgyaláson (33.M.70.273/2024/7. számú jegyzőkönyv) azt adta elő, hogy alig tudták a gyógyszert beadni a betegnek egy-egy korty vízzel. A vége felé már csak fecskendővel tudták itatni. A 2025.

január 7-i tárgyaláson (33.M.70.273/2024/15. számú jegyzőkönyv) a felperes elismerte, hogy a „néni”, vagyis név 1 ki volt száradva, gondot jelentett az itatása. A bőre és a szája már ki volt száradva „... infúzióra lett volna szüksége, már sokkal korábban be kellett volna a kórházba vinni, ...”.

[37] Az elsőfokú bíróság téves jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperes utoljára a kórházba szállítást megelőzően hét nappal látta név 1t. A felperes által előadottak éppen azt igazolták, hogy számára már ekkor is nyilvánvaló volt, valamilyen beavatkozás (infúzió, vagy kórházi ellátás) lenne szükséges. A nyilatkozata továbbá azt az alperesi állítást is alátámasztotta, hogy a kórházba szállítás olyan körülmények miatt vált szükségessé, amelyek nem néhány óra, hanem több hét alatt következtek be. Ennek ellenére a felperesnek semmilyen kezdeményezése nem volt és a naplóban is panaszmentességet rögzített.

[38] Nem volt jelentősége annak, hogy éjszakai műszakban nem kellett etetni a betegeket, illetve a felperes abban bízott, hogy a nappalos munkatársak is észlelik a beteg állapotát. Az intézményvezető vallomása, az adminisztrációs feladatok, ezek között a folyadékbeviteli napló, továbbá a munkaköri leírás azt igazolta, hogy a kiszáradás megelőzése, a sürgősségi helyzeteknek megfelelő intézkedés lényeges elvárás volt az alperesnél. Ezen kívül az egészségügyben dolgozó munkavállaló esetében, különösen az állapotuknál fogva kiszolgáltató betegeket illetően fokozottabb együttműködés, figyelem várható el, aminek része az egészségi állapotot, illetve az életszükségleteket érintő változások azonnali jelzése.

[39] A felperes perbeli nyilatkozatai, a munkaköri leírása, a becsatolt munkáltatói nyilvántartások adatai és a tanúvallomások alapján megállapítható volt, hogy a felperes a lényeges munkaköri kötelezettségeit súlyos gondatlansággal szegte meg, mert az általa észlelt állapotváltozás ellenére, annak tényét nem rögzítette az átadó-átvételi naplóban, illetőleg nem gondoskodott a beteg megfelelő ellátásáról, gondozásáról, a folyadékbevitelről és elmulasztotta az intézkedésre jogosultak tájékoztatását, a figyelemfelhívást is. A felperes nem mentesülhetett a munkaköri kötelezettségei teljesítése alól arra hivatkozva sem, hogy más munkatársak mennyiben tettek eleget a saját feladatainak. Jelen perben kizárólag a felperes magatartását és a részére kibocsátott azonnali hatályú felmondás indokait lehetett vizsgálni.

[40] Mindezekre tekintettel az alperes jogszerűen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

[41] A döntés befolyásolta az elsőfokú perköltség összegét is. Az alperes a kereset elutasítására tekintettel teljes mértékben pernyertes lett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján alappal igényelhetette a perköltsége megfizetését. A másodfokú bíróság, ezért a perköltségre vonatkozó rendelkezést is megváltoztatta és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján

határozott az alperes perköltségéről az általa felszámított és a képviseleti munkával arányos összegnek megfelelően. A kifejtettek alapján a felperes alaptalanul kérte a perköltség megfizetésére történő kötelezése mellőzését, mert annak törvényi feltételei nem álltak fenn.

[42] A másodfokú bíróság azonban alaposnak találta a csatlakozó fellebbezést a részletfizetés tárgyában.

[43] A Pp. 344. § (2) bekezdése alapján a felek méltányos érdekeinek mérlegelése alapján, amennyiben a kötelezettség természete miatt ez indokoltnak mutatkozik, a bíróság elrendelheti a kötelezettség részletekben történő teljesítését.

[44] A másodfokú bíróság a felperesi kérelmet a Pp. 110. § (3) bekezdése alapján az első- és másodfokú perköltségre kiterjedően értelmezte. A felperes a kérelem indokául a súlyos családi, szociális és anyagi helyzetére hivatkozott, ezek között arra, hogy unokáit is figyelembe véve négy kiskorú gyermek tartásáról kell gondoskodnia. Az alperes a csatlakozó fellebbezésre nem tett észrevételt, amit a másodfokú bíróság a Pp. 266. § (1) bekezdése alapján úgy értékelt, hogy nem vitatta a felperes körülményeit és nem ellenzi a részletekben való teljesítést, a teljesítési határidő eltérő megállapítását.

[45] A másodfokú bíróság a mindkét fél oldalán felmerülő valamennyi szempont együttes mérlegelésével (BDT2009.1969., BDT2017.3790.) úgy határozott, hogy a felperesre súlyosan méltánytalan lenne az alperesnél elért havi személyi alaphérét jelentősen meghaladó összegű perköltség rövid határidőben, egyösszegben történő megfizetése. Értékelni kellett, hogy az alperes, jogi személy és a perköltség egyösszegű megfizetéséhez fűződő érdeke nem képezhet elsőbbséget a kiskorú gyermekeket nevelő felperes létfenntartásával szemben.

[46] A másodfokú bíróság mindezek alapján a felperes méltányos érdekeit figyelembe véve határozott a részletfizetés, illetve a teljesítési határidő kérdésében azzal, hogy a Pp. 344. § (4) bekezdése kötelező rendelkezése szerint, bármely részlet megfizetésének az elmulasztása esetén az egész hátralékos tartozás esedékessé válik.

Záró rendelkezések

[47] Az alperes a fellebbezési eljárásban pernyertes lett, a fellebbezésében a bírósági eljárásokban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján megbízási díjra hivatkozva, 250.000 forint + áfa összegben számította fel a másodfokú perköltségét. A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján nem mérlegelhette a másodfokú perköltség összegét, a megbízási szerződésben egy összegben meghatározott díjazás mérséklésére nem volt lehetősége, ezért a felszámítás szerint

marasztalta a pervesztes felperest. A teljesítési határidő, illetve a részletfizetés tárgyában, pedig a már kifejtett indokolás alapján határozott.

[48] A felperest munkavállalói költségkedvezmény illette meg a Pp. 525. §-a alapján, ezért az őt terhelő elsőfokú és fellebbezési illetéket az állam viseli, figyelemmel a Pp. 102. § (6) bekezdésében foglaltakra.

[49] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2025. június 10.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró